

Figury teatru śmierci

W ławkach zasiadają prostytutka–Lunaticzka, Kobieta z Mechaniczną Kołyską, Kobieta za Oknem, Staruszek z Rowerkiem, Staruszek z WC, Staruszek Podofilemiak, Paralitycy. W korowodzie postaci pojawia się także Pedel w Czasie Przeszłym Dokonanym (woźny szkolny, w tym przypadku nawiązujący do tradycji galicyjskiej szkoły) i Sprzątaczką–Śmierć, którzy sprawują opiekę nad „uczniami”. Postaci z *Umarłej klasy* są pozlepiane ze wspomnień, fragmentów, szczątków, które nieustannie się rozpadają.

Kantor w *Umarłej klasie* starał się stworzyć sytuację ekshibicjonizmu, „procederu wstydlivego” podglądania, w którym sprawy wzniosłe mieszają się z tymi najbardziej pierwotnymi, fizjologicznymi. Wykorzystał figury woskowe dzieci, które stały się rodzajem balastu dla zrosniętych z nimi aktorów — były jak ciężar dzieciństwa, które każdy nosi w sobie.

Opracowanie: Redakcja WMM,

Ten utwór jest dostępny na [licencji Creative Commons Uznanie autorstwa 3.0 Polska](#).

Zobacz:

[*Dzieci w ławkach z Umarłej klasy \(Umarła klasa, 1989 r.\)*](#)

[*Rowerek / Manekin dziecka na rowerku \(Umarła klasa, 1975 r.\)*](#)

[*Kołyskę mechaniczną \(Umarła klasa, 1975 r.\)*](#)

[*Manekin Pedla \(wizerunek Kazimierza Mikulskiego\) \(Umarła klasa, 1975 r.\)*](#)

Tagi: [Tadeusz Kantor, teatr, Ośrodek Dokumentacji Sztuki Tadeusza Kantora Cricoteka, licencje Creative Commons](#)